

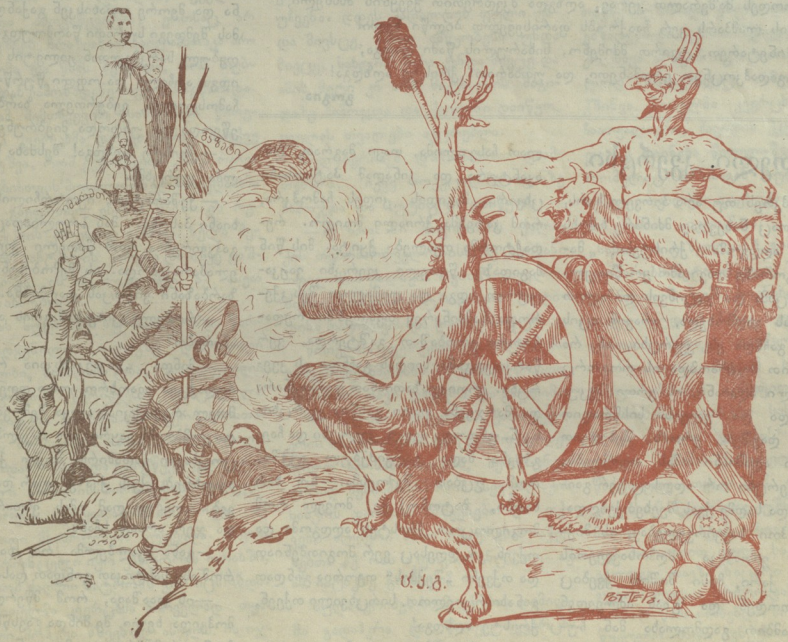
მათრახი

იუმორისტ. ჟურნალი

გამოვა ყოველ-კვირაობით. წერილები და ფული გამოიგზავნება:
თიფლის, Типография Шрома, Георгия Бодвадзе.

ქრისტე აღსდგა!

ქართველ ინტელიგენციას
და ქართულსა რედაქციებს,
სიხარულით მიულოცეთ
სააღდგომო კვირის ტყვიებს.

ცხადი არის, ამ მილოცვით
ბევრი დაიქუცავს წივებს.
მაგრამ, ვფიცავ ტარტაროუსა—
წრულს არცერთს გააცვივებს.

მათრახისანი.

ქრისტე აღსდგა!

ფარისეველთ ამა ქვეყნის ჯვარზედ აცვეს ხალხის მცველი, გაიხარეს ავაზაკთა, დღე დაუღვათ სინატრული.

ის აწამეს, ვინც ხელთ იპყრა დროშა, წმინდა-სინათლისა, ვინც ხმა მისკა ჩაგრულთ ბანასკ, შუქი ჰკუნა სინათლისა, ვინც ხალხს უფლავ განუწყურელად და დასთარგუნა ბოროტებას,

ის ჯვარს აცვეს უგუნურთა, მას შესწამეს ანგარება: ოგი მოპყლეს და მის მცნების განიზრახეს გადათეოვა, მაგრამ სწავლა ჯვარცმულისა ხალხს მოედვა, როგორც ელვა. არ მოკვდება მისი მცნება, იმედით სცემს ტანჯულთ გული,

არ მოკვდება სწავლა დიდი და არც ხალხის მოციქული. ჩუ... განიპო უკუნეთი, ღრუბლები შორს გაიღრეკა, ციკთ სამყარო გაეკაშაშადა, შვების ზარმა იწყო რეკა: აღმობრწყინდა ვარსკვლავით გუნდი, არე-მარეს სხვი სტყარცხნა, წყვილიადი შორს გადაფანტა და ქვეყანა გადაჰკიცხნა.

ანგელოზნი ცაში მწყობრად იძღვრიან საგალობელს:

„ქრისტე აღსდგა!“ საამო ხმით დასძახიან მძინარ სოფელს. გიხაროდეს მაშვარალო ჩეკაჲ, აღზდა მკვდრეთით ქვეყნის მხსნელი, ხალხის ლამპარს ვერ წაეკარბოს ფარისეველთ ბოღწყი ხელი ინეტარეთ, ტვირთ მძიმენო, სინარულის წამი დადგა, გადაჰკიცხნეთ ერთმანეთი, და უთხარით: ქრისტე აღსდგა!

გაგია.

წითელი. კვერცხი.

შემოპყრეს თუ არა პარველ ზარს, რომლითაც ნახევრად მძინარ ხალხს ამწყნეს აღდგომა ქრისტესი, მახათის გორაზე თავი ამოჰყო წითელი-მა კვერცხმა და დაიწივის დიმილით თფილისს გადმოხედა. არავინ იცის საიდან გაჩნდა ეს კვერცხი, ან რა მანქნებით მოძრაობდა ის როგორც ცოცხალი ადამიანი. ის ერთი შეკუ-ნტრეშედა და ელვის სისწრაფით თავივე დაეშვა. ერთის სისწრაფით ყოველი ადამიანი იმას იფიქრებს, რომ კვერცხი ორ ადლსაც ვერ გაი-ვლილად და სადმე ქვას შეებუტეობდა. მაგრამ პირი საკვირველებავს, ის მიჰ-როდა, ვითარცა აღმოსავლეთის ძლიერი ქარი, მისი შიშით ქვებიც კი თრთოდენ და გზას აძღვდენდ დიდის ამბით ვადმოლახა მან ჩუ-დღურეთი, ვეჟაკურად დასცურა მტკვარში, გაიგვირითა სასახლის ქუ-ნა და „სახალხო“ გაზეთის რედაქ-ციაში შეხანკინ მოადინა. პატრევე-ზულ რედაქტორს ის იყო ტკიბი-

ლათ ჩასვლიმა, თავი მაგრათ და-ეკანტურა და კინალაჲ პატროსანი ცხვარი მავიღის კიდეს ჩამოჰკრა, რომ კარებმა ჰქრიალი მოიღო. რე-დაქტორმა თვალზე: ქუტია. მის წინ მაგიდაზე წითელი კვერცხი ვეჟა-ცურათ იდგა და დიმილით შესცქე-როდა ნამძინარე თვალზეში. რედა-ქტორი ერთბაშით გაშტერდა, ვერ წარმოედგინა საიდან გაჩნდა ეს კვე-რცხი. ერთიღაზათიანთ დაამთქნარა და მარჯვით თათი გასწია კვერცხი-სკენ, უნდოდა აეღო კვერცხი და ჩე-გზანვა მადა გაღვიძებულ კუჭში, რომ უტბათ შეუოქმდა:—ნუ ხარ ხარბი, ბატონო! მე მოველ რომ მიმოგოცოთ ქრისტესი აღდგომა და თქვენ კი დღესაც ვერ მოგიამენიათ და თქვენი „შეშვის“ თეორია გინდათ განახორციელოთ. სირცხვილი თქვენ, ქრისტე აღსდგა!

რედაქტორმა თვალზე დააფთვა, აქეთ იქით მიმოიხედა, მაგიდის ქვეშ შეიხედა და რაკი დარწმუნდა რომ თათში ვარდ ქალღმდებისა და წითელი კვერცხისა არავინ ი-

დარწმუნდა რომ ეს „სეცსაოი“ ხმა წითელი კვერცხის „ჩქარა“ შიშით კანკალი დაიწყო.

—ქეშმარბათ—ძლივს დაიკანალა მან და გაფითრებული მაგიდაზე გა-დაწვა.

—რა ლაჩარი ყოფილხართ!—სიცი-ლით მიახება წითელმა კვერცხმა—განა მე უნდა შეგაშინოთ თქვენის თანა რინდებო? მე მოველი თქვენს სანახავთ და თქვენ კი გული გიწუხ-დებთ. ვერ ყოფილხართ ვეჟაკო. არჩილი ხალ არის არჩილი? ამა ვე-ჟაკი ის არის. ნახე ერთი თუ შეე-შინდეს.

—არჩილი?—წამოიღულღულდა რე-დაქტორმა—იქით ოთახში ზარბაზ-ნებს მართავს.

წითელმა კვერცხმა ერთი ჩიცი-ნა და მეორე ოთახისკენ გაქანდა. აქ მას შემდეგი სურათი წარმოუდგა. გა-ღებულ სარკმელთან ვიღვრის ამარა იდგა არჩილი და ოფლი წურჭურით ჩამოსდიოდა, ვებერთელა ზარბაზნას ეწეოდა და უნდოდა მიებრუნებია.

—ქრისტე აღსდგა შესხება წითე-ლმა კვერცხმა.

—ქეშმარბათ, იყო არჩილის რი-ხიანი პასუხი. მას სრულიადც არ გაჰკვირებოდა რომ წითელი კვერცხი ელაპარაკებოდა. ის შეზობარუნდა და ზარბაზანი ვილაქას დაუძიხნა.

—რომელი ციხე-სიმაგრის აფეთ-ბა იტყობთ?

—მინდა „ჩაევაჯახსკია რეჩის“ რედაქცია ავაოზრო, ორი დღეა რაც მთელ რედაქციას ალყა შემოვირტყე და ყუბშარბეს ვაყრი. თუ „სკალივლი“ ცოცხლო ვადამირაო მთელ ქალქს ავაოზრებ, ქვას ქვაზე აღარ დაეცო-ვებ და დღე და ღამ იმას ვსდარაჯობ და ჯერ არსალ სჩანს.

—განა სკალმდობ რა დაშავა, რომ ასე სასტიკათ გინდათ დასაჯოთ.

—ის დაშავა, რომ მწერლობას მოჰკიდა ხელი, მე მინდა გაგსწმინდო ჩენნი სამწერლო მოედანი ასეთ ელემენტებისგან.

ერთი კაცისთვის ხომ მთელი რე-დაქცია აოზრდა?

—მით უკეთესი. „ჩაევაჯ.“ რეჩის!

აღების შემდეგ მოვიყენებ. ამდენ ხანს „დასვლებმა“ გული გამოსისეს, მაგრამ მათი ტინი კარგა ხანია ვიყარე. ორი დღეა რაც ქუთათიდან ჩამოვედი. იქ ქვა-ქვებზე არ დამტოვებია დაათვათ თუ არა უკანასკნელ სიტყვა, არჩილი გადახტა და ზარბაზნის მოახტა უკან და გაისროლა ერთი, ორი, სამი, მან თვალი მოჰკრა სკალბელს და მყის დაუშინა ყუმბარება. თან სიხარულით ძალზე იცინოდა.

წითელ კვერცხს კოტა არ იყოს შევშინდა. უნდოდა უზედურება აედინა და არჩილს დაუწყო დაშოშმინება.

მშარა, არჩილ, გეყოფა. შეიბარალე უფარალო ხალხი.

— არა აზრამქოლია, ყველანი უნდა ამოვსწყვიტო, ერთსაც არ გაუშვებ, ბრაზიანთ ჩაილაპარაკა არჩილმა და წაშს შეგრძა, რომ შუბლიდან ჩაიზნადენი ოფლი მოეშინდა.

ამ შემთხვევით ისარგებლა წითელმა კვერცხმა და ფიცხოვ თაქმვე დაემუშა, რომ ცნობები ან ჰაკ. რთველებისთვის მისალოდნელი თავიანხმსა და გავფრთხილ ებინა. წაშში ის რუდაქციის კარგებთან გაჩნდა. ნელა შეალო კანტორის კარები და იქვე გაშტრება. ის არ მყოლოდა აქ ასეთ სანახაობას.

მის სულ სხვა სურათი ჰქონდა წარმოდგენილი, იატაკზე დახოცილი ხალხი, სისის ტან, დაფორთხილი საგაზეთო წერილები, დამტრეული მაგიდები და სხვა. არაფერი ამისთანა. მიუხედავად იმისა, რომ „სახალხოვანი“ ისმინდა განუწყვეტელი გრიალი არჩილის ზარბაზნისა და უკუშბარები სეუყვასავით მოციოდა, აქ დიდი მხიარულება სუფევდა. ისეთი ღრიანცილი იყო კანტორის ოთახში, რომ ძალდი პატრონს ვერ იცნობდა. წითელმა კვერცხმა პირველად თვალი მოჰკრა მუშევიერ ასულს. ის იჯდა მაგიდასთან, ყელი მოღვრებულ და ტკბილათ ღრიანებდა. მის მაგიდაზე ფეხ მორთხმით იჯდა ვიღაც სტუდენტი და გიტარას ურავებდა კოტა იქით მგორე მაგიდაზე გაწო-

ლილიყო ერთსი, ჯიბეები გამომოვლო, თავივეუ კაპეიკიანი მოივლო და ტკბილათ ხერ-ნავდა. ვარსკანტორის მოსამსახურენი უემოსოდენ და გლავ-გლავი ვაქქონდათ, რაღაცს ვმუჭებოდენ, მაგრამ ერთსი განაგრძობდა ძილს. იქვე კუთხეში იატაკზე სულაბერიძე ლოგინს ასწორებდა-ეტყობოდა ის ის იყო ამდგარყო.

— ქრისტე აღზღდა! გავისმა წითელი კვერცხის ხმა.

ამ ხმამ პირველათ ერთსი გამოადიდა ის წამოხტა, აქეთ იქით მოიხედა და ჯიბეებზე დაიკრა ხელი.

—ღმერთი, რაგული, არა მაქვს. ხომ ხედავთ ჩემ ჯიბეებს აი ამ ერთი კაპეიკის მტერი თუ მქონდეს ჩემი თავი მოავლევით — მან მაგიდიდან კაპეიკიანი აიღო და შემოხვეულ ხალხს უჩვენა. დღეს ქაღალდის ფული უნდა მივსცე, ასოთ ამწყობებს უნდა მივცე, სახლის ქირა უნდა მივცე და ამის მტერი კი არა მაქვს.— ის მაგიდაზე ჩამოჯდა და ქეითინი დაიწყო. ყველას თვალები აეკრემლა.

სულაბერიძემ ღაზთიანთ დაამთხარა, იქვე მოკცილ ლოგინზე ჩამოჯდა და ბუტბუტი დაიწყო:

—მე ხმისანი თფილისის ქალაქის თფიომართველობის, მე ხმისანი თფილისის ქალაქის თფიომართველობისა—ტრალოდა ტრალოდა ჩაილინა თავისთვის და ღრმად ჩაფიქრ ა.

წითელმა კვერცხმა თვალი მოჰკრა დიდებულ ხეოსანს მის წინ მიკოცა, მდებლათ თვალდაუკრა და გაღიმა:

— სალამი თქვენდა ქართველი ერის ინტერესების დამცველი, დიდებული მოსანო იაკობ, მერწმუნეთ თვალად ხეისამოგენა რომ ისევე ქალაქის საბჭოს დარბაზს ამწყვებთ და თქვენი ძლიერი ხმით იქაურებას აქუხებთ. აქ რას აკეთებთ? ნუ თუ აქ ამ იატაკზე ვძინავთ?

სულაბერიძეს სიამოვნების ღიმილიმა ვადაჯიკა და წითელ კვერცხს ოდენად თავი დაუქნია.

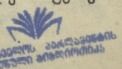
— აქ მე „ნახალხნიკათ“ ვარ. მთელი თფილისში მხოლოდ ერთთა ერთი ეს ვახეთი გამოდგა, რომელმაც გაქვიერების დროს შემეფარა.

მას შემდეგ აქ ვარ და სწავლილს ვეპყენდარ ვარ ვავალ.

წითელი კვერცხი ფეხ აკრეფით რედაქტორის ოთახში შეტყდა. იქ ერთ მაკიდასთან დიმიტრის მიშკრა თვალი, ხელში ვებეთივლად ქვა გეპირა და კანტორის ოთახისკენ ემარასდგლელათ ვზადებოდა, ეტყობოდა ხმაურობას დიდთ შეეწყებთა. დიმიტრის ვანზახვა ჰქონდა ქვით დაემშვიდებია ამელგვარებული ხალხი. იქვე მის გვერდით ვიღაც კალთედა კაცი არაყიან ბოთლის მაგრათ ჩაბლაუჭებოდა და ხერჩავდა.

ამ სანახაობამ ტული შთაბეჭდილება მოახდინა წითელ კვერცხზე და ის მგორე ოთახში გაძვრა. მან თვალი მოჰკრა „სკალბელს“ ის ვიგაქპარებით რტინის პერანგს ისცამდა, თავზე მუზარადი ეხურა და სიამოიან ემზადებოდა. ერთი შეხედვით თითქმის სხვა არავინ იყო ოთახში, მხოლოდ სიადგანაღაც ისმინდა ნახი ქშინვა. წითელმა კვერცხმა ოთახი ჩათვალიერა, მაგიდის ქვეშ შეიხედა და იქ დანახა წითელწვერა კაცი, რომელიც შიშისაგან სულ ცახკახებდა, თვალები დახებულ და ყურებში ბამბას იკეთებდა. ეტყობოდა „სახალხო ვახეთიდან“ გამონასროლ ყუმბარებს მერტს-მეტათ შევშინებია და მაგიდის ქვეშ მყოფნა თავისი ფალი მუყდრო ბინა. კვერცხს უნდოდა ღაპარაკი დაეწყო ამ ორი რანდისთვის, მაგრამ ხმა არავინ ვასცა. ის ფეხ აკრეფით გამოვიდა ოთახიდან, გადასტრა სსახლის ქუჩა და „ახალი კლბის“ კარებთან გაჩნდა აქ მის სახარელი სურათი წარმოუდგა თვალს. იხილა მუენ კარებთან მუდომარე უწნოთ მოყვანილი კაცი ტან მოგრებილი, ის ფეხ-მორთხმით იჯდა, საკენდე ჩამოვარდოდა, თავზე ნაყარი დაყვარა და გულსაკლავით სტრობდა: თან ბრაზიანთ წამოიხიხებდა ხლმეყო „ოჰ, წყულო შავი კენქეობო, რა დაგიშავე, რომ ასე სსსტკიად მომეპყრო. მის გვერდით კიდევ რამდენიმე კაცი იჯდა და სტრობდა. კლბში შემსვლელი წყევა-კრულვას უზზაინილენ.

F204Y

ამ სანახაობამ წითელი კვერცი შეიფიქრინა, ის შეჩერდა. ამ დროს მოტირალე ხალხმა მას თვლი მოპკრა, ყველანი ზეზე წამოიჭრენ. ქცებს ხელი დაავლეს და დასკეს ყოინა:

— აი ეს არის ჩვენი დღღუპვის მიზეზი, ჰკა მაგას! წითელი კვერცი უტბათ შეხტა გაიბერა, ვებერთელა შთათ გადაიქცა, გასქდა და იქაურობა საზარელმა ხნაურობამ მოიცვა, ყველაფერი დაბნულდა, შენმა კვამობა დაჰფარა.

შიშით გამომეღვიძა. ფრიალ ნასიამოვნები დავჩნი, რომ ყველაფერი ეს სიხშირი იყო.

ბერუა.

„დასდა!“

სანადგომო მილოცვები

ქალაქის გამგეობის!

ქალაქს უდგას სათიფები წვეკრები ჰყავს მეტათ ზრდილი, მეტის შრომით აღარ ახსოვთ აღარც ჰკმა, აღარც ძილი.

ქართულ თეატრს.

კარგი რამ გქირდეს გიყვირდეს ავი რა გასაკვირია, ვახაფხულისა სეზონით ხალხი სულ გადაიჩრია.

ახალ კლუბს.

ქართველ ხალხის გასაყლევით დავაარსეს მოგეს ბინა, ლოტოსათვის ავირაავებს კაბას თელე, შოპას ნინა. ძველ მამასახლისებს.

დაჰკარგე ვირი დაჯექ და სტირი?

სწას ტკბილი იყო ვით ლედვის ჩირი.

„სახალხო ვახუთს“.

— აბდა უნდა გადაბრუნდა ამის შეტი რაღა უნდა, ვინც თქვენსაიეთ არ „ფუჟკურობს“ მიყარეთ ჰვა და გუნდა.

„აზრს“.

ხმაღს ნუ დასწევი, თავს ნუ დახბრ სანამ შეგწევეს ძალი ლონე, გაკვირებებს გაუქმლოვდი და „ძველი“ დრო მოიგონე.

„ფიქრს“.

მარჯვით სტრი და მარჯვით ჰკერავ ვერ გაშინებს ბედის წერა, კუქიკო ავილ ვამხლარა ასტებია გულის ძეტრა.

„თემს“.

«სახალხოელთ» ბანაიქიან ყუშბარბე მიოგაყარეს, ორჯოფობას ხელი უშვი მაშინ იცნობ მტერ-მოყვარეს.

„ზაკ. რეჩს“.

აღარც აქეთ აღარც იქეთ, აღარც გარეთ აღარც შინა, დროა არქიეს ვაგმზავროთ იქ მონახოთ მყუღრო ბინა.

„ლახტს“.

მუღამ შენი სალაყბო— სომეხი და ვრაცია, აფსუს! თქვენი სამახსროც კი გამხთარა ნაცია.

ვ. გელოვანს.

„ფიქრს“ ჰკუო შეგიშოლა ვადავასხა თავზე ლაფი, უნდა თავი ჩამოიხბრო გეგზავნება კოქის ძაფი.

აბ. ჯავახიანიშვილს.

დაჩაგრული საქართველო შენგნით ელის შეგმა ლხენას, მისი დახსნა შეუძლია შენ მიღლიან კალამ-ენას.

ი. გედევანიშვილს.

ზღაპარ იყო, ზღაპარ იყო ქალას ჩირი მომკვდარიყო, „მხსხვრბლის“ შემდეგ არ ვგეგონა ეს ცკლილება მომხდარიყო.

ნ. შიუქაშვილს.

მოშავალი სეზონისთვის თუ გვიზადნეთ კიდევ „ნაგავს“ ასე თქვენი დაჩლუნგება აღარაფერს აღარა ჰგავს.

პ. გოთუას.

სოსიკო და სეესტისთან დამოზილდი გახტი კაცი, საბუროთალომ ძღვენად მოგართუა ინლოური, გოქი, ვაცი.

ი. გომართელს.

აქეთ ვეცი იქეთ ვეკი, მაგრამ მიინც წაიქეცი, ძველო აზრი, ძველო მრწამსო ნეტავი სად გამეჩქეცი?

ახალგაზრდა პოეტებს.

ამღენი გამოცემებით ნუ ავიკრიეთ დავთარი, ნუ შეგვაძულეთ ლექსები ნუ დაგვიოიეთ ქანქარი.

ავიატორ ქებურისა.

„პარატი“ რომ გლაღატობს არ დაიწყო ბედის მღურვა,— შენ გსურს— ფრენა დისწავლო, მაგრამ იმას მოსწონს— ცურვა!

„მათრახი“ს რედაქტორს

ქრისტე აღზღა მგვობარო,
გაიძვერა ხალხის მტერო,
შხამიანო, უნდობლო,
ენა შწაო და ოხერო.

მკითხველებს.

ქე შმარიტად! შოგასენებთ
„მათრახი“ს რედაქტორი,
თუ ეურნალი არ უფარა
მიაყოლეთ ერთი—ორი.

მათრახადე.

ძარბაზნი.

ვააჲე ლოდი, შესძარი—
სამარე წყველა კრულვისა,
კვლავც შეიქენ მელგარი
ქომაგი დაჩაგრულისა.

დალეწე ტანჯვის ბორკილი—
დამლონებელი გულისა,
კვლავ იყავ სიმატლის შვილი
ბურჯი დაცემულ სულისა.

ჩამოჰკარ—ხარი შვიებისა,
გამკრუნებელი წყულდისა,
დადგეს დრო ნეტარებისა,
ჩაგრულთა სიხარულისა.

აღზღექ გააჲე სამარე,
ქირიმე შენი სულისა,
შენ გელის გული მწუხარე
ცხოვრებით დაჩაგრულისა.

გიგო მგერელი.

აღდგომის დღისა.

სხვა აღდგომას ველი!

დღესასწაულს—აღდგომას ვგებებოდი მეცა,
ძირს, მიწაზედ მხიარულს არ მიტაცებდა ზეცა.
სხებთან ერთად ნადიმში მსურდა გყოფილიყავი
და სურვილით ამ გვართ მდენიერი ვიყავი.

და ახლა კი მიზეზი რო ვგენი არ მინდა
ის არის, რომ სატრფოდან წერილი მომივიდა—
მწერს: მხოლოდ სიტყვებმა თქმული ძველთა-ძველიო
სრულიდაც არ ვხარობ, სხვა აღდგომას ველიო...

დამაფიქრა სიტყვებმა სატრფოსგან მოწერილმა,
დამალონა ძლიერა,—დამალონა წერილმა.
მეც მისვწერე: აღდგომას სულაც არ ვგებები
და სხვა რამეს მოველი მეც მომეწრას ვგები.

მოსე.

აღდგომის ძაღვ.

ქანც მიღვეულსა მეძინა,
შექენს ზარგმა ზანზარი,
„ქრისტე აღდგოა“ გაისმა
მას ბანს აძლევდა მთაბარი.

თვალბი ვპყრებ, ვაჲებედ:
აჲრელეზულა ბუნება,
აჲრელეზულა თვით ხალხიც,
ერთმანეთს ელაძუნება!

ურთ-ერთს ულოცვენ, კოცნიან
ტკბილ ენა-მოკარგულია,
ბეგერი თუმც ისევ ძველია
ახალ ტყავ ვადაცმულია.

ეს ვიცი, მარა რას დავდევ
ქვეყნიასა გასწორებასა?
მეც მივეცი ამ ერთ დღეს
დარღების დღიწვებდას.

ჯერ მოგილოცავთ ფოთლებს
ქრისტეს აღდგომის დღესაო,
თქვენ ერთმანეთსა ჯვარს აცვამთ
პირაზე იხანს ხელსაო,

დღეს უპატრონოთ შთენილსა—
ვინ არ წამოგარავს ფესაო,
ზოგი შიშლით თითს იქამთ,
ზოგმა-გაივსეთ ქესაო!..

ქრისტეს ატდგომას გილოცავთ
თქვენც, ფოთის ქალბატონებო,
ჯადოსნურ სხივით შნაობით
ყველსგან მოსაწონებო,

შხოლოდ წინ სვლაში მიძინარო
მყაყე რეიმის მონებო,
დები გიწვევენ ბრძოლაში
დროის უღირსო ცოლებო.

ლანჩუთის ბურჯთაც გილოცავთ
აღდგომის დღესასწაულსა,

ზოგიერთ მასწავლებლებსა
უზნეო, ვასულ-ავგულსა
ნიკოლოზს, ქუჩის ლაქლაქს
და მიწაწაულა სკოკისა,
ზოგ განათლებულს ბარიშნებს
და ქალებს ახალ სორტისა.

ოზურეთს ძველსა აგენტებს
ბნელეთის მოკუტულებსა,
ზაქუსოვისა დამქაშებს,
დღეს წელში მოკაკულებსა,
დღევანდელ ქურუმ-ლაკიებს
ქანქრისა მოტრფიალესა,
ქრისტეს სახელით მოვაქრეს
უსაკმით მოყილესა.

საერთოთ ყველას, ყოველგან,
გილოცავთ ქრისტეს აღდგომას,
გიწურვებთ ახალს ცხოვრებას,
სიმაირთის გზაზე დადგომას.

შხანკოლა.

ტელეფონი

ქემშარიტად! ქემშარიტად, ფარნაო ჩემო. სხვებ როგორ გიკითხავენ? გეტყობა გადაგიყვანეს ამ დღით სული მოღის ტელეფონში. რაო ჩემო, აღდგამა არისო და მინდა მინაცუნდ და დეიფერე? იმე! ან რა ჩამოვიტანე სოფლიდან? ვაი, ღმერთმა დასწყვიტოს. ნეტა სულ არ წაეხუტო იყოფი და ორივე ფეხები მომტახოდა. ბიჭო ჩვენ სოფელში კაცს აღარ მივსვლება. მღვდელი გადაგვეკრია მღვდელი. რომელი მღვდელი? აი ბესარიონ გელეიშვილი, სამტრედიის მღვდელი. გიკვირს? გელეიშვილი კარგიც არის და ავიცი, რა გასაკვირია, კაცო გაუშვია მუცელი და ველარაფრით ძღვბა თურქი ცოცხალსა და მედარასაჲ მკლამავს. თუ მოგიკვდა ვინმე-ვინ შენი ბრალი, თუ მოწიწილი ქენი ვინ შენი ბრალი, თუ მონათლ—ვაი შენი ბრალი, და თუ ღრამის ფულის გახსნად დაგვაგებდა ვაი და უი მაშინ უნდა იკითხო, რომ მოგვადგება—თუ ბიჭი ხარ დაუშვარდი. ფული თუ არ ვაქ ჩოხას გაგხდის, ჩოხა თუ არ ვაქ პერანგს და თუ პერანგიც არა—ტავის გავაშობს და ქალამნებს შეიკრავს. ტყუილი იქნება იმე, რავე გმკადრება, ტყუილი კი არა ჩემი თვლით ვნახე ღრამის ფული რომ ხანჯალი რომ შეიგოსხნა საწყალ კაცს. იმაზე უარესი რაღას იზამდა თავის გვირის კაცს, ავაკი გელეიშვილს რომ უყრი. ხომ იცნობა განჯაში რომ არის კანდუხ-

ტროათ? ჰო, საწყალს დედა მოუკვდა, უფროსმა არ გამოუშვა, ქრთამი მომეცო, მან ქრთამი არ მისცა და ისე წამოვიდა. დამარხა დედა და დაბრუნდა ადგილზე მარა აღარ მიუშვეს რათ გაიპარეო. მან თურმე უთხრა დედა მომიკვდავო. მოსახოვეს მოწიწობა. ჩამოვიდა ისევ სამტრედიის და მიად. ა ბესარიონს მოწიწობიხა. ის რას უზამდა ხომ იყო? ფული და ფულიო. სინამ ფულებს იშოვიდა ადგილიდან დაითხოვეს და მერე რაოა მევე ქვეთ უნდოდა ბესარიონს მოწიწობა, ვერ დაიჯერებ? ნეტად ვასაბტუენებლათ აბა ჩიდი ერთი და ჯვაზი დეიწურე, ნახე რა გიყოს? ჯვარ დაწერილი ხარ? ეს ანაფერია, ოღონდ ფული მიეცე და კიდევ დაწერის და კიდევ გამოგწერს ჯვარს. საკურთხი? კმ მოგეცა სიკაცებზე დღეს ის ვაძღვებოდა, ერთი ორასი გოღორი წითელი კვერცხი მინც ექნება შინ მიტანალი, პასუხი და შემწვარ ქათმებს რულარი იკითხავ. ბიჭო? არ გესმის რას ამტანებრებ? გვიძინება? ვაი შენ დღეს წაიღე წაიღე ბიძია დაიძინე, ჩამოკლდე შენი ტრუბა.

— ცენტრალინი? ქრისრე ასლდგა! ა? რა პოეტულუტა 798 ნომერი. — ლაზარე შენა ხარ? ა? რა გიტრებს ბიჭო? რა გინდა ამ აღდგამა დღეს მაქ? რავე დედაბერიგეთ ტრიო შე უბედურო? დღეს ყარათლათ დაგაყენეს? ბიჭო რას ყარაულდობ? დღეს ხომ კლები დაეკტილია და რა ჯანდაბას აგეთებ მაქ? რა? ვინ თარხანოვი? ჰო, პეტერბურგიდან გამოქცეულია და მაქ შემოპარავ უნდა, რომ ენქებებს ყუთები დაამტერიოს? ჰო! აბა ყარაღათ უღარაჯე, არ შემოგაბეროს.

— უკაცრავთ ბარიშნა, მარა ერთი კიდევ უნდა შეგწუხებთ, მინდა ჩემ თებრონეს დეველაპარაკო. ნომერი 13 4ხ.

— ვინა ხარ? მე ვინა ვარ? მე გახალავართ ტერენტო. თებრონე? ოპ, შენი კი გენაკვალე თვე წითელ რუბა-შეკი! ქრისტი აღდგა, თებრონე ჩემო, გკაცნი. ლოფეფონით გკაცნი, მასუ რა გაციანებს? ღმერთმანი მართალს გეუბნები. აბა რა ვენა, ტუჩი არ მომწიწვდება აქედან;

თვარა იკოცლებ გაკოცვლი. თებრონე ჩემო ხომ კარგად შეგებე აღდგამს? ჩა? მოწყენილი ხარ? რა ამბავია? მოგიკვდა ჩემი ძვირი, რამ მოგაყენია მოშო? ღმერთო? რა, ლოტო არ გითამაშია კარგი ხანია? ბენა და მავიზა მიწურენ? ოი, ღმერთმა დასწყვიტოს ვენც ის ლოტო მივიგონა. ხომ ხელდა თებრონე რაც შენ ლოტოს თამაში დაიწყე მას მერე აღარც ტანზე იცვამ ხეირანათ და აღარც ფეხზე ამ ბოლო დროს იცვლი? აი ისევე მოუღვია კლების მამასახლისებს. თებრონე ჩემო! გამეცირებ ერთი აქვთ ვიზიტები გვაუკეთო. კარგი? აბა ღმერთი ჩემო თებრონე.

— უპ! ვინ არიწკინებ? ბიჭო! ვინ ხარ ოჯახ დაქცეული იმე! კაცო აღარ ვაათებებ? მართალია დღეს აღდგამა არის და ზარებებს რეკა შეიძლება, მარა ტელეფონი ხომ ეცვლისო არ არის. რა? ქემშარიტად სოსიკო? ვინ სოსიკო ხომ არ გიქრის შენ? სადაური სოსიკო ვარ. ვინ ხარ შენ თვითონ? სადაიდ არიწკინებ? საბურთალოდან? ბიჭოს! ვინ ხარ? საბურთალოს თავალი? რომელი თავალი? სევალია? სადა მოვიღებ? ივანეც მოვა? პარტენიკ? უნდა მოვიღებარაკოთ? ხომ არ გავიღე ვიღაცა ხარ. არ ვარ სოსიკო არა, არა, მე ტერენტო ვარ, ტერენტო, ტერენტო! ვაი? ჩამოკლდე შენი ტრუბა თვარა კია რამეს გმტყვი.

ტირიფი.

გულ-წითელი

(სადაღვბო ოკვინდა).

გულ-მეგრე თვარას ფრინველს შექვი
შეწე დაშე უსუ კრთადას
და სახლი კი ამა ფრინველს
ნაგულ-წითელსაჲ ქანხადას.
სახლის მეგრე სიქვიდას
გულ-მეგრე თვარას მკვარდებოდას:
— თქვე მკორგენ, დამეინან,
— ის ამაზე ფიქრებოდას.
და რადგანაც სახლი მკვულს
და ამაღდას რაჟა ნახს,
აგა მანგა და სხვა სრავი,
სხვა სახსრა ვამხანას:
შენ მოხიდა სახვანგის,
შეახუა ათას ფერს,

წასო და წამოსო
და მით გული დათვრას
და ამ გუგანს თვის სსხელა
დაამოგვას, შაიფერას...

მკრამ წვიამ გულ-წითელას
ერთხელ შინდრად შაიტანს—
ჩამორეგებს და დსტრუპა
ისევე ისე დადებანს.
ამის შემდეგ სხვა წამაღწერს
თუმც მთავალი გამოცდაა,
მკრამ ისევე ჩამორეგებს—
ფრენა არც კი დაიცავდა...
და დაღობდა გულ-მკერდ თეთრს,
რს უღონა, არ იცოდა —
სახელი რომ არა ჰქვამდა,
სინდრედადისან მოკვდა იწოდა...

ერთხელ მთაზე გულ-მკერდ თეთრს
ჰგარა შეხვდა ღამართული,
სინდრე ათა უმოწყალოდა,
მუნ იესო უმოწყალოდა...
ამის მსხველურს გულ-მკერდ თეთრს
აუღალდა ცოფებით გულა
და მის თაღულზე, მთადა ნაკარს,
ახუნსუნდა ნაკაფული;
მათიდან და ღურსმანის
ფრთხილად მოსიდა ნისკარტული,
ამაძირ... და ამ დროს კი
შეუღებდა სისხლამ გულა,
და მის შემდეგ დაამოგვარდა
მან სსხელი „წითელ-გულა“
მას ვერა შაის ვერდა სხვა
და მერც წვიამ ნაიფულა...

და ჩვენც, ძმანო, „ქრისტიანულად“
რომ უფლებათ ერთმანეთს,
ქრებათათა საკლამბელს,
რომ ფეხებრთა ტანჯულ ღმერთს;
გარტყულად, აუღურად,
რომ გაეყვანათ თანაგრძობას,
სიყვარულს, ტკებადს მძობას,
ჯიროშა ღმრისა შეგობობას;
ათასი ფერად რომ განსაკეთ
წამალს გვერდითა შესადგამს,—
ამათა, წვიამ მასზე,
გულ-მკერდ თეთრს ჩამორეგებს;
ამათა, რადგან ჩვენ კი
ვერას ებაძეთ გულ-წითელას,
და განტრნობით ედამებთ,
თუმც კერეს ბეჭმისა შეუღას.
და ამიტომ ამათა,
ამათა ეს სულფულა,
და მის ვანხეთ გულ-მკერდ თეთრს
როგორ განდა გულ-წითელა...

მის. ნინოწმინდელი.

სადადგომო კუნძულები. სამბრედილისათვის.

ბ. დ. სასწაფლებუს.

მაქ რომ ბუღობს ნიკოლოზი
ინსპექტორად წოდებული,
შარაბიძის „პოსტაჟიკი“
მამულიშვილი სული, გული,
რად გონია გაიძვირას
არ ვიცოდი თუ ვინ არი,
ბნელი საქმის მკეთებელი
დავით ჰქვანის“ მეგობარი...

ბ. ზ.ს. ფერშლებუს.

ნაცვლაძე თუ ქანქარს კრეფს
ქაუტაძე ილიაძემბა,
ამდენ ქაულ მხარელებს
ნეტავ რაღა ეშველება?

წ. გ. ს. კოსის.

მამულიშვილი გზობეს, გზარდეს,
იმეღობი ჰქონდათ შენი,
სისხარულით ცას წვევებამდენ
იქ გიორგი, აქ რაქდენი,
მაგათ ვი შენს განენას,
იმთა ხელში გზდება სული,
შენი საქმე დიდი ხნიდან
წასულია—დაღუბული...

ჭაჭურ მამულიშვილებს.

ყოველ მხრიდან დამარცხებო...
ველარ გავაქეთ ვერსად ლელო,
ხალხმა ზურგი შეგაქციათ,
„იღულებო საქართველო“.
ვეკრძობ ჩამოგართვა
ღარი ვანლო სამზრუნველო,
სორო, სორო კვლავ მოსცენეთ
მამულიშვილი სამფლობელო.

რიგა.

აღდგომის გაღვთცვა

(გურული სცენა)

მუჟიწა აღდგომა თუ არა, რაცხამ
უცუთაი შემიჩხიკინა და გამიხიკინა,
მიპწკინა და ამამამალა ზეით-ზეით
ჰოპოპანსაგით და ქი მივყავდი საცხა
უბაშვორითა. გვერდვი ფეხი იცოდენ
შავიანი მუხასაგით და რავე გვერდ
შავი... ავაბზულ-დავაბზულ ღურჩი,
ღმერთს ემდლოღ სახიფათო საქმეს
რო ცადურჩი და არ მოგვითი ბანკის
და ტრიალის კრებაში, შუბუთო და
ლანჩხუთში, მოგვიბრძანდა აღდგომა
და გამევიკაშენ ნაირ-ნაირი ტანისა-

მოსით, გაღვითობი...
ლოგინი ლაიკალონრ, განტვირველი-
ტე ორი კი კონა უღვამებო აქეთ-
იქით, და ჩვეიგლე ხელში გამოინა-
ლიე ტებელი ვეგრეს, ერთისიკვით
გაღვითაშენ მიქ დრაგუნსკი მუღრე
აფიკერსაგით და გუწვევი წითელ
კვრცხების სარაბუნოთ ჩემ სული-
კისთან. ჩემდა ბედათ, სკობი ქე
დამთა ღრეკეთ, შეგაღელ და შეე-
კუნცულინი ნელა-ნელა, წვიებაჩე
ჩემ სიკოუბლის მდინარეს, ყურღ-
ღვლისაგით მიძინარეს და შით კაკალ
ტულჩემში უთხარო ქრისტე აღსდგა.
განარეული წამეტიკრა ახალთაბდა-
საგით და ფხენ დადა. დაზიადდა
ჩერიასაგით—გაშალა სურფა მარა
რა ვაშალი, სულთა თუ
სადემ რამე იყო ყოარისფელი ზედ
სურფაზე დაზახვა და დაზღფვა.
ვევიჯიმე სურფის თაღუ ფამთა,
სმა-ჰამის ტრიალისაში, წვეიკაპიწე
ხელი და მოუბოდიშებლათ შეუღელ-
ქი მგზახანდრესაგით ზოგიერთ ბა-
ტონ-კაცების ლოცვის, პირველით
დავლოცე კუქ გავანერებული დე-
პუტაციონ ვარლამი—მიეფიწვე და
შევიბადე უფლოს გიორგამეტიანი
წახუმბრებსში საავლატოლონი მოჯა-
ყული თავი, მის კრიბუქის პარტიას
რო არ დეკარგოს. მერე ამბინა
ბული ბაკალი—ვაიღინძელი მამუ-
ლიშვილთა რედაქციებში ჩაბუღრე-
ბული ჰამე-ჰემიანი—პირხე რა ცხია
ფერადისტები, წმიდაო გიორგი სი-
მონოსოა! ბურთი გზობა იცენის ცო-
ღვა მდლათ გიქცევი და დემონ-
კრანტის სიმათლე პირ-ჩაღმა წა-
გიქცევი, აწე- შენი მერღულია
და ნუ შეაკლებე წყალბოას. ჩიის
ქიეთი გავაგებთიერე—ღანხეცისი
გზა-კვალ დაბნული ინტელიგენცია,
ყველავინ მარტოა ენით ვითოდე ყო-
ლიშვიანი და საქმით არც ერთი
არასფერია. ივანე ნათლისცემლო!
ბარტლომი კია ადრე ჩუქუკვებდე სარ-
კაუნა ენას და გვაშორებდე ივანის
შფითის გამოისობით ყურში ბამის
ტრანს. ღინის სტაქანში—ჩაეკარკლე
შუბუთის ბანკის ექს-გამეგები. უჩვენ-
ენე ზეთის მშობლის ხატს და გსიხო-
ვე; აქმობო ბანკს ამდენი უფინდი-
კით დაღლილება და ექსპამეგობას
ერთი-ორათ გაჯახობრება. რუმკით—
გავამშენიერე ორაგვის კანკალა სი-
მონ ზეცის, ოი, მთავარი ანგლოო-
ზო! დუუელიე უნელდა მისი თვა-
ლები, ხალხს რა დაეკარგა ზედ-

მეტე ვალეები. სათაურითა—გულებარძლოს ნიგოთის მარკალ-ხუცესი, ბურჯულ ვახუთში ცხვირ-პირი რო დააქუცეს, მარა კილა ჩენილათ რო დააქეტერებს იმ სიარჩხუშე თასეს. დამოლოს შენ ჩემი ბარონი ხარ გიახელი სხვისი ასაშენებელი-დასამშენებელი, ელანამ—სულ-წასრულიათ ვეჭვებო ლაყაბუქში შეწოქინებულ გოჭს, ჩემი გამონალით და-ვაძმებრივ წითელა კვერცხები, ყლინ-წი უქენი პასკის და ახლა კი ვამირობ შინ წასვლას მეთქი და გვიბრინჯა და მივიღო მბლა ჩემი სული-კო მარტის ნასესხებ დღესავით, შეწკაბა თვალი და გაღმუხავა და გაღმუხავა ცერის ხელი კურცხალი და მოყვა მისებურათ ბლოკენს: მე უბედურ დღის გაჩენილა, იაქესავით დაჩენილი იაკუ და ვაწოკი, თავხე ვეველები და ვეხეთქები, ჩემსას ჰემს და ჩემსას სევს და ვილაკ ვიკინდარები აღინმელა, მე ქი დამტია. ამ უნერომ ყორისფელი ძაღლის ყურუფელით რავა უნდა გაიხიროსო, მიეჯება და შემადგა კები მარა რა კები, რიზინის ბურთ-სავით მავორა და მატრუალა, მათრია და მახანანა აქეთ-იქით და ქე ჩამატკლიცა ფაწოლა. დასტურ უნერო თვარა, ამას არ ჯობდა ბარი შნებში ჩამომერო და თეთრ გულ-ბოყვი ში დამეწყო ხელის ფათური—ანდა სახეა ქურში ჩაქურდებულ იყავი და მთელ წელიწადს არ ამოვსულიყავი?

თემუყაი.

საადღკოთა მათრასკება.

ზიათურიდან.

ღრ. სახ. წლ. კრების ერთ თავმჯდომარის. ვაი ნახამთრა გოჭის თავა შუა შესვრში კარჭობაილა, ვარტანკეში საცოდავათ თავი ქიანდა გუთფაილა, სატყვ სატყვს ვერ მამას ზირში ელა კარტოფაილა, კრებას სუფა შუესთა ათათნ იყო კმავოფაილა. შემდეგისთავის დაგანარკოთ, უთფაილეოს უფრო ფრთხილა, იორემ მაცის კათეთრებს ვერ უშეველის ვუთა, თხელა

კ-ს
შეადლოვება დავიქვეთას ნა ვაკეთებს ასათა, ერთი ნაკლავი ქადალი გლესს დაუქანე ფასათა, საჭოშო საქმეს განვადებ ისედაც მენობენ კაცათა, ვა! რომ გამიგონ ვეველას არ ჩამავადებენ ვაცათა.

აღ-ს

ხან წინადგან შემომხუდავ, დამაზა მქქეს ტანს, სხუე, უქანადან თუ უშო ვარ— გამოსწორე დამაძინე. დამად სდუნსი არ მქქებენ, არ ერთხელ დავიძინსე, ერთ თანხში შევაძინე დამაძინსე?.. დავინასე!

X-ს

მთელი ბარკი ბარხანათა შევეხე და შეეინახე, მდინარის ზირს გუდექი შილ დანხრება განვიძინსე,

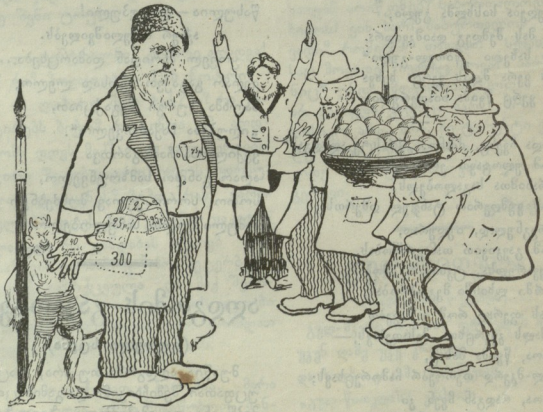
ერთი ვინმეს სიყვარული გულის ფსკერში ჩამაძინსე. ვერტ გუბედე, ოჟ სიყვადი! ტუედალ ზეზე დეკომანსე.

V-ს

ორთავისთავის სავმადა მქქეს კაცობას და ფუფის ძდა, მამ რად დარდობო? თქენი არ ვარ? სიყვადილას თუ დამაძინა?!. მე საბრალო არვის ვსურფარ, ტარტაროზი შემომწერდა ჯიბის დარდა, ისე ფიქრი, იმედებოც კაუკამქარდა... ვეველანი მე შემექრება ვინ რა, ვინ რა დამაძინადა, მამ სიყვადილა დამაშევეს!.. დამაშევეს—

სატანა.

„მართანის“ რედაქცია ბოლოს იხდის კოსტესანდენტებთან, რომ უადგილობის გამო ბევრი საადღკო მასალა გადაიღვა შემდეგი ნომრისათვის.

სამტრედია

ბანკის კრებამ რომ დანიშნა ინვლიდთათვის პენსია, ხომ დებულობ, ჩვენო სპირდონ! ვით რიგია, ვით წესია?

ვიცი მოხუცს გიხარია ყოველ თვისა მიწურული, ქანქარს ელის ოცდა ხუთისა გაუძლოში შენი გული.

კაპლო.